

CHUCK
PALAHNIUK

Blestemați

Viața e scurtă
Moartea e veșnică

Traducere din limba engleză
de Vlad Pojoga

POLIROM
2023

Tot ce trebuie să știi e că am văzut cum stau lucrurile în spatele cortinei. Sunt moartă și, cu toată experiența mea limitată de viață, pe care o recunosc, de altfel, fac pariu că și cei mai tari oameni sunt. Morți, vreau să zic. Deși nu sunt sigură dacă supradoza mea se pune ca „experiență de viață“.

Sunt moartă și stau în palma făcută căuș a unei femei-gigant foarte înaltă, în timp ce ea străbate peisajul drăcesc cu mare viteză. Alături de mine sunt noii mei compatrioți: Leonard, Patterson, Archer și Babette. Creierul, fotbalistul, rebelul și regina balului. Ergonomic vorbind, să călătorești cuibărit într-o mână enormă e cea mai confortabilă chestie de pe lume – o combinație între confortul unui fotoliu de la clasa întâi al unui avion Singapore Air și senzația de alunecare lină a unei cușete din Orient Express. De la înălțimea asta, comparabilă cu primul nivel al Turnului Eiffel sau cu vârful Ochiului Londrei, trecem pe lângă anumite puncte de atracție. Și pe lângă un număr nu tocmai mic de celebriți de prima pagină, condamnate în infern.

Fotbalistul, Patterson, arată cu degetul către cele mai importante zone: Munții Grămezilor de Câini Putreziți... Bălțile de Transpirație Râncedă... o pajiște cu niște plante care ar putea fi buruieni, dar sunt, de fapt, ciupercile netăiate, crescute în abundență ale degetelor de la picioare.

Mergând noi așa, Leonard ne spune că Psezpólnica are exact o sută treisćinci de metri înălțime. SUV-ul nostru drăcesc e progenitura unor îngeri din rai care s-au tot uitat în jos și au început să le dorească nebunește pe femeile muritoare. Toată istoria asta, zice Leonard, nu are altă sursă decât Sfântul Toma d'Aquino,

care a scris, în secolul al XIII-lea, că îngerii ăștia au apărut pe pământ ca spirite rele – supraființele alea divine, pline de poftă și cu mâncărici în fund. Îngerii au făcut *Lucrul Obscen și Fierbinte* cu muritoarele și așa au fost concepuți giganții ca *Psezpólnica*. Îngerii excitați au fost trimiși în iad și transformați în demoni. Înainte să pui la îndoială scenariul ăsta fantasmagoric, gândește-te că Sfântul Toma d'Aquino nu e de găsit prin Hades, deci trebuie să fi știut el ceva.

Exact la fel a procedat Dumnezeu și când pământenilor li s-a făcut poftă de îngeri în Sodoma și Gomora, ne zice Leonard, le-a dat și lor o lecție. Toată chestia aia cu stâlpul de sare.

Nu, nu-i corect, dar se pare că singura ființă nemuritoare căreia îi e permis să se joace cu muritorii e Dumnezeu Însuși.

Scuze că tot folosesc cuvântul cu „D”. Se pare că obiceiurile vechi dispar greu.

— Ține-o tot așa, zice Patterson. Îl ia pe Leonard de ceafă, adăugând: Pulă necredincioasă!

— Ce mai limbaj, zice Babette. De ce nu te caci direct în urechile mele?

Mergând noi așa, Archer le face cu mâna câtorva demoni. Strigând la o matahală de om cu niște coarne de căprioară ieșindu-i din cap, Archer zice:

— Yo! Cernunnos, frățioare!

Leonard îmi explică, în șoaptă, că ăsta e zeul detronat al burlacilor din mitologia celtică. Zice că diavolul nostru, al creștinilor, are coarne pentru că cineva a vrut să facă o aluzie meschină la Cernunnos.

Archer îi face semn cu degetul mare unui alt demon care e ceva mai departe: un om cu

cap de leu, care mănâncă apatic un avocat mort. Archer își face mâinile pâlnie în jurul gurii și urlă:

— Care-i treaba, Mastema?

— Prințul spiritelor, îmi șoptește Leonard.

În tot timpul ăsta, Babette întreabă încontinuu:

— Cât e ceasul? Încă-i joi?

Stând într-un colț al palmei enorme, cu brațele încrucișate la piept și dând nerăbdătoare dintr-un picior încălțat într-un pantof murdar Manolo Blahnik, Babette zice:

— Nu-mi vine să cred că nu e WI-FI în iad.

Psezpolnica, nava noastră, gazda noastră, face pași mari, iar trăsăturile ei sunt încă luminate de un zâmbet satisfăcut, ca după o partidă de sex.

Zâmbetul ei e egalat doar de zâmbetul lui Archer, acum complet regenerat, de la creasta lui albastră până la bocancii negri, având un rânjet atât de mare pe față, încât acul de siguranță i s-a deplasat până la ureche.

Departe, sub noi, un bătrân sfrijit șchiopătează, sprijinindu-se într-un baston și târând după el o barbă foarte lungă. Îl întreb pe Archer dacă e vreun demon.

— Țăla? zice Archer, arătând cu degetul către bătrân. Țăla e muistu' de Charles Darwin.

Archer scuipă și scuipatul lui cade, cade, cade, până aterizează destul de aproape de bătrân, cât să-l facă să se uite în sus. Când li se intersectează privirile, Archer urlă:

— Hei, Chuck! Încă te mai ocupi cu lucrătura diavolului?

Darwin ridică o mână sfrijită, venoasă, ca să-i arate lui Archer degetul din mijloc.

Se pare că fundamentaliștii fanatici ai creaționismului creștin au avut dreptate. Cât de tare aș vrea să le pot spune alor mei: Toată lumea din Kansas avea dreptate. Da, mânuiitorii de șerpi și penticostalii au nimerit-o mai bine ca părinții mei, umaniști seculari și miliardari. Forțele negre ale răului *chiar* au plantat oasele alea de dinozaur și fosilele pentru a induce omenirea în eroare. Evoluția e o fantasmă, iar noi toți am pus botul ca nătăfleții.

O clădire se conturează, în zare, pe cerul portocaliu, incandescent.

Întinzându-și capul ca să vadă fața imensă, plutitoare, cât o lună plină a gigantei noastre satisfăcute, Leonard țipă:

— *Glavni stab. Ugoditi. Zatim.* De data asta către mine, Leonard zice: Sârbă. Am prins câteva cuvinte la stagiul meu de avansați.

Clădirea îndepărtată e încă parțial ascunsă sub linia orizontului, dar, în timp ce ne apropiem tot mai mult, se înalță și ia forma unui complex vast, cu multe aripi laterale și restaurări complicate.

Așa cum mă dădeam mare mai devreme, cei mai tari oameni chiar sunt morți. De când am ajuns în iad, am văzut personalități istorice cu grămada. Până și acum, uitându-mă în jos de la marginea palmei gigantei, arăt cu degetul către o figură micuță și zic:

— Lume, fiți atenți!

Patterson își pune mâna streășină la ochi, ținând-o ca într-un salut, ca să vadă mai bine în strălucirea portocalie. Uitându-se către locul unde fac eu semn, întreabă:

— De moșu' ăla zici?

Se întâmplă ca „moșu' ăla“ să fie Norman Mailer, îi zic.

Nu poți să dai colțul în iad fără să te trezești nas în nas cu cineva important: Marilyn Monroe sau Gînghis Han, Clarence Darrow sau Cain. James Dean. Susan Sontag. River Phoenix. Kurt Cobain. Serios, rezidenții de aici parcă alcătuiesc lista de invitați a unei petreceri care mi-ar face amândoi părinții să saliveze. Rudolf Nureev. John F. Kennedy. Frank Sinatra și Ava Gardner. John Lennon, și Jimi Hendrix, și Jim Morrison, și Janis Joplin. Un Woodstock permanent. Probabil că, dacă ar ști ce prietenii se pot lega aici, taică-meu ar înghiți instant niște otravă de șobolani și s-ar arunca într-o sabie de samurai.

Maică-mea ar deschide ușa de la ieșirea de siguranță și s-ar arunca în gol din avionul nostru privat, doar ca să stea la taclale cu Isadora Duncan.

Pe bune, numai uitându-te în jur și deja simți un dram de milă pentru toate sufletele alea nenorocite care au reușit să treacă de Cerber. Nu mă pot abține să-mi închipui zona VIP din rai, un fel de dineu fără băuturi alcoolice și cu înghețată, la care actorii principali sunt Harriet Beecher Stowe și Mahatma Gandhi. Puțin probabil ca asta să fie ideea oricui de cadru social „cool“.

Și, da, am treispe ani, sunt grasă și moartă – dar nu o dau cotită ca homosexualii care ți-i bagă non-stop pe gât pe Michelangelo, Noël Coward și Abraham Lincoln ca exemple, doar ca să-și consolideze respectul lor de sine terfelit. E adevărat, să fii mort ȘI să fii în iad pare să sugereze că ai avut ghinionul să faci două Mari Greșeli, dar măcar eu sunt într-o companie Foarte – cu „F“ mare – bună.

Mergând noi așa, încă transportați în mâna gigantei, ne apropiem de complexul de clădiri,

care acum se întinde cât vezi cu ochii, acoperind kilometri pătrați de teren drăcesc. De-a lungul zidurilor exterioare, clădirea e o pastişă postmodernă, un colaj de stiluri care împrumută multe elemente de la Michael Graves și I.M. Pei, cu o varietate de lucrători deja excavând și punând fundațiile pentru o serie de încăperi adiacente, întărite în așa fel încât să sugereze undulațiile lui Frank Gehry. Înăuntrul acestor noi ziduri sunt încăperile adăugate anterior, ca inelele unui copac secționat, fiecare dintre ele putând să se identifice cu arhitectura unei alte ere. Adiacente cu secțiunile PoMo sunt turnurile de sticlă ale stilului Internațional. Înăuntrul ăstora sunt spiralele futuriste și vulgare Art Deco, apoi Renașterea Victoriană, arhitectura federală, georgiană, Tudor, egipteană, chineză, arhitectura palatelor tibetane, minaretele babiloniene, toate constituind o istorie în continuă formare a clădirilor. Chiar în timp ce marginile se lărgesc, acoperind solul aproape la fel de repede ca Marele Ocean de Spermă Irosită, fundația antică a complexului putrezește și se prăbușește.

De aici, de la înălțimea lui Psezpolnica și de la marginea clădirii, putem vedea porțiunile interioare, mai vechi, dinaintea etruscilor, a incașilor și a mesopotamienilor, turnurile și camerele din mijloc care s-au surpat până au rămas numai lemn putrezit, praf și pulbere.

Aici, în locul ăsta, e centrul nervos al iadului, e sediul central.

Leonard strigă în sus:

— *Ovdje!*

La asta, giganta se oprește din mers.

Strecurându-se în afara zidurilor exterioare ale complexului de clădiri, rânduri de oameni